

lige fra November 1848 kun har været opført som den midlertidigt reglementerede Gage, er dette vel ikke ganske usigtigt; thi man holdt dengang Spørgsmaalet aldeles frit og aabent, og de Udtryk i Finantsforslaget, der betegnede Gagerne som midlertidige, bleve netop udvoterede (Folkethingstid. 1ste Sæsson, S. 3823 og 3865—67); men Udvalget maa dog, efter Omstændighederne, finde det passende, at der nu indrømmes Ministrene den forlangte større Indtægt. Dog anseer Udvalget det, af Hensyn til disse Embeders særegne Natur og Pensionsbestemmelsen, for rettest, at saadant skeer paa den Maade, at der tillægges enhver af Ministrene, der ikke allerede har en aarlig Indtægt af 6,000 Rbd., en saa stor Sum i Taffelpenge, at dette Beløb udkommer, medens Normalgagen vedbliver at være 4,500 Rbd.

2) Udenrigsministeren oppebærer ingen Ministergage, men den ham som Directeur ved Drejningskammeret tillagte Gage, samt i Taffelpenge 6000 Rbd. — Da de 2000 Rbd. heraf egentlig ikkun ere et personligt Tillæg, som ved Resolution af 10de Decbr. 1846 bleve tilstaaede den daværende Udenrigsminister til hans Taffelpenge, foreslaaer Udvalget, at det bestemmes, at de skulle bortfalde ved Vacance.

Udvalget antager endvidere, at der bør forbeholdes et Uddrag paa 1000 Rbd. af Udenrigsministerens nuværende Emolument, saafremt han erholder den paataente frie Embedsbolig paa Amalienborg (Sfr. Anmærkn. til Finantslovsudkastet S. 100).

3) Krigsministeren og Marineministeren ere paa nærværende Finantsforslag opførte paa Statsraadets Conto med de fulde Ministergager, hvorimod denne Conto hidtil ikkun har været paalagt Differencen imellem de Paagældendes militære Gager og Ministergagen. — Udvalget maa imidlertid ansee det for hensigtsmæssigt, at det forbliver ved den hidtil fulgte Regel, og at saaledes de tvende Ministre her opføres med Differencen imellem respective 4900 Rbd. og 2650 Rbd. og 6000 Rbd.

§ 17. Udgifter ved Rigsdagen.

Gjærdet har Udvalget Intet fundet at bemærke.

§ 18. Udenrigsministeriet.

1) (ad B. a.). Til en Generalconsul i Paris og en Consul i Rom er der forlangt som faste Gager respective 4,375 Rbd. og 600 Rbd., dog kun for deres Personer, istedetfor de Remunerationer, de hidtil aarligt have oppebaaret af Posten „andre Udgifter“. — Udvalget finder efter Omstændighederne Intet at erindre imod, at der bevilges Generalconsulen i Paris den foreslaaede faste Gage, dog saaledes, at enhver som helst anden Godtgjørelse for Udgifter ved Generalconsulatet bortfalder. Hvad Consulen i Rom angaaer, har Udvalget vel Intet imod, at der bevilges ham den foreslaaede faste aarlige Indtægt, men antager, at denne med Hensyn til Pensionsberettigelsen ikke bør opføres som fast Gage, men som aarligt Honorar.

2) (ad samme Post). Til en Ministerresident i Hannover, Oldenburg, Mecklenborg og Havnestæderne er opført 8000 Rbd. Udvalget kan ikke ansee Gjenoprettelsen af denne i Aaret 1848 nedlagte Post som nødvendig, men holder for, at det vil være tilstrækkeligt, at der til Forretningernes Besørgelse i næste Finantsaar bevilges 4000 Rbd., idet vi forudsætte, at den extraordinaire Mission, som nu haves ved de nævnte Stater, om nogen Tid vil kunne inddrages.

3) (ad samme Post). I Hensind til hvad der er antaget om, at de mindre nødvendige Gesandtskabsposter i Udlandet efterhaanden bør inddrages, foreslaaer Udvalget, at der her tilføies, at Ministerresidentposten i Spanien og Portugal bortfalder ved Vacance.

4) (ad B. b.). Som Omkostninger ved Benyttelsen af den periodiske Presse samt Udgifter til Aviser m. m. er opført 6000 Rbd., hvoraf Udvalget antager, at de 2000 Rbd. ville kunne undværes, og foreslaaer derfor, at dette Beløb afgaaer i den opførte Sum.

5) (ad samme Post). Til tilfældige Honorarer er opført 1000 Rbd., hvilke Udvalget